

Костянтин Корсак, д.ф.н., професор
ПВНЗ «Київський медичний університет»

НООІСТОРІЯ ТА ІНШІ НООНАУКИ ПРО ВІДМІНИ МІЖ АЛЮВІАЛЬНИМИ І ПЕНЕПЛЕННИМИ ЦИВІЛІЗАЦІЯМИ

Жанр тез примушує бути лаконічним навіть при спробі аналізувати мало не безмежну тему, якою є правдива історія нашої Вітчизни. Раніше це була сукупність чужої злісної брехні і наших власних помилкових припущень, а з настанням ХХІ ст. мало не кожне нове ноонаукове досягнення стирає «білі плями» й формує чудовий пейзаж нашої нооісторії.

Терміном «*нооісторія*» ми позначимо сукупність ізотопних та інших датувань артефактів разом з новітніми даними про генетичні розшифрування їх органічної складової. Цей науковий сектор ще у середині ХХ ст. не існував з об'єктивних причин, а нині швидко набирає обсягу та значення. Автор володіє частиною подібної інформації тільки тому, що постійно і на кількох мовах відстежує всі наукові відкриття і технологічні досягнення.

Поняття «*ноонауки*» народилося в уяві автора після відкриття на межі сторіч в потоці нанотехнологій двох незвичайних процесів (нанофотокаталізації і створення органічних пластиків під час життєдіяльності особливих бактерій), які не пошкоджують біосферу. Цікавість до глобальної екології і створення підручників дало змогу автору зауважити те, що не усвідомили фізики і біологи - вказані процеси є екологічно чистими, адже це природні явища, які людина дуже мудро скерувала на користь для себе і навіть не порушила здоров'я біосфери. Десять років автор пропонував для них невдалі назви, але в 2010 році винайшов потрібне - *ноотехнології* (мудрі і нешкідливі для біосфери і людини явища і процеси).

Ідея ноотехнологій стала логічним витоком для пропозиції десятків нових понять і термінів: нооекологія, нооісторія, ноофілософія, ноопедагогіка, ноорозвиток і т.д. [1] Не віддаляючись надмірно далеко від історичної тематики, зауважимо найголовніше: заборона індустриальних технологій й активна державна й громадська підтримка створення тисяч ноотехнологій (навіть зараз їх менше 10) дасть змогу всьому людству розумно нарощувати свою чисельність й одночасно лікувати вже пошкоджену біосферу й постійно підвищувати якість і безпеку життя кожного громадянина світу. Вчення про неминучість колапсу і загрозу глобального потепління - міфи і вигадки (утримаємося від більш емоційних термінів).

Для диференціації цивілізацій, схоже, ще ніхто не використовував терміни «*алювій*» і «*пенеплен*». Перше означає результат відкладення наявних у річкових потоках частинок у дельтах чи інших місцях, де значно сповільнюється швидкість руху води. Отже, пропонуємо назвати «*алювіальною цивілізацією*» результат діяльності значних мас людей, які оселилися, наприклад, на теренах дельт значних рік (Нілу, Інду чи ін.) або на великих плоских заплавах, які періодично заливає вода й лишає після себе родючий мул та інші відкладення. Подібні цивілізації - один з улюблених об'єктів для археологів та істориків.

Терміном «пенеплен» називають помірно-горбкувату місцевість, подібну до більшої частини території України і степів на схід від неї. Геологи і географи пропонують називати таким чином результати «зрізання» ерозійними впливами колись високих і навіть гігантських гір. Якщо в дельтах відсутні руди металів і навіть банальне каміння, то пенеплени мало не одразу під шаром чорнозему чи іншого ґрунту містять найрізноманітніші мінеральні та рудні багатства. Їх легко виявити і розпочати використовувати в урвищах берегів рік і потоків, які розрізають і відділяють горби один від одного. Доцільно використовувати поняття «*пенепленна цивілізація*» для такого варіанту життєзабезпечення народів, яке спирається на дослідження і використання рудних багатств.

Основна гіпотеза автора звучить так: алювіальні аграрні цивілізації перебували мало не в ідеальних умовах для реалізації потенціалу рільництва і дрібного скотарства, а тому не

мали серйозних імпульсів до винахідництва і технологічного прогресу. А от народи на пенеппених теренах змушені були постійно змагатися з нестабільними погодними та іншими впливами, експериментувати з речовинами навколо себе, вдосконалювати технології їх використання. Саме вони забезпечили рух людства до сучасних технологічних висот.

Населення дельти Нілу практично не змінило засади життєзабезпечення за інтервал часу мало не 10 000 років, не винайшло колесо, не одомашнило тварин та ін. А от наші пращури перебували на східнотурецьких пенеппенах, де у великій кількості росли дикі злаки, мігрували дрібні копитні, а за камінням не треба було бігати надто далеко. У результаті ще приблизно 13 тисяч років тому вони розпочали об'єднуватися для спорудження кільцевих астрогеодезичних храмів. Через багато років в процесі аграрного розселення їхні нащадки перенесли цю модель на значну частину Євразії - від Атлантичного океану аж до центру Азії. От тільки матеріали могли використати тільки ті, що були поблизу: на Слободжанщині будували кільце горбів, а на Приураллі саму конструкцію славнозвісного Аркаїму створили і для захисту від лютих степових морозних вітрів, і для максимально точного вимірювання мало не 20 небесних і земних показників. Більше, як у Стоунхенджі.

Нижче автор запропонує читачам *довгу низку фактів*, які вже виявили точні науки і які безпосередньо стосуються давнього життя наших пенеппених пращурів-винахідників:

- 1) Східне Середземномор'я у момент початку танення великих льодовиків, коли циркуляція вологи підтримувала у Сахарі райські умови, було сприятливою зоною для росту диких злаків, які збирали наші пращури; 2) ще до формування ефективного рільництва і спорудження стабільних поселень на пенеппенах зони Едему будували кільцеві храми, подібні до Стоунхенджа, але орієнтовані на Сиріус (розкопки в Гебекле-Тепе визнані видатним досягненням в 2017 р.); 3) у двох зонах Родючого півмісяця були одомашнені перші злаки і горох, а також започатковане мале скотарство; 4) з цієї зони на Захід і Схід рушила перша тофлерівська аграрна хвиля; 5) наші пращури без перешкод пішки пройшли у той час сухі турецькі протоки і 9000 років тому поселилися в спільній дельті Дунаю, Дністра і Дніпра на північному березі прісного озера Понтіда; 6) приблизно 2000 років вони являли собою алювіальну цивілізацію, подібну до єгипетської; 7) остаточне танення льодовиків відкрило протоки і через приблизно півкілометровий Босфор підвищення на 120 м. рівня величезного Чорного моря тривало не мить (тоді це був би смертельний для пращурів «Чорноморський потоп») а кілька років, упродовж яких «наші» змушені були щоденно зсуватися на північ на 50-100 м. Ця подія цілком могла стати одним головних чинників формування гіпотези про ПОТОП; 8) пішки по берегу і на човнах/плотах землероби досягли суходолу і навіть, для безпеки, могли піднятися вище по ріках для знаходження нової домівки; 9) на кінцях одразу кількох височин землероби зустрілися з мисливцями-аріями, які полювали на велику дичину і жили з лісових багатств; 10) неперетинання екологічних ніш двох народів зумовило не війну, а кохання і появу "трипільців" з генами хліборобів і воїнів-мисливців; 11) фізичні можливості і засади поведінки аріїв зумовили єдине на планеті успішне одомашнення дикого коня (тарпана) і взаємовигідний союз людини з розумним і досконалим «біологічним двигуном». Одного цього досягнення вистачило б для виходу наших пращурів на технологічну вершину тогочасного людства; 12) цивілізація Трипілля-1 перебувала на пенеппенах, тому за порівняно короткий час сталося кілька технологічних досягнень: винайдення плуга та оранки; перенесення ідеї кочення куль перекотиполя на одновісний возик з його подальшим удосконаленням; різноманітність життєзабезпечення за рахунок великої худоби; пошуки і відкриття багатьох родовищ міді (приклад - Луганська улоговина). Ці малі родовища були в дії аж до появи невичерпного мідного басейну (Каргали, кілометрів 100 на північний захід від Оренбурга); 13) створення багатьох шахт-копанок і великих ферм (Аркаїм та ін.) для харчування гірників; 14) удосконалення варненських технологій плавлення руд через масове використання вугілля з берези; 15) організація приголомшливо гігантської та ефективно економічної зони з авторською назвою "**Велике Трипілля**"; 16) завершення

формування великої сукупності термінів для опису рільничих, конярських, гірничих, ливарних і ковальських процесів - **лексичної хмари нових тегів**; автор тез на цій основі в січні 2017 р. запропонував «хмарнотеговий (cloud tags)» механізм формування того спільного лексикону, що зумовив виникнення індоєвропейської мовної сім'ї - продукту пенепленних цивілізацій; 17) за багато сотень років діяльності Великого Трипілля чимало посланців з віддалених племен відвідували наших пращурів, знайомилися з конярством і плавленням міді на вугіллі з берези, але коли поверталися додому, то тим дужче спотворювали великотрипільські теги, чим довший був шлях в майбутню Німеччину чи Францію від Аркаїму чи Луганщини; 18) усім вигідний поділ праці на території в півтора-два мільйони квадратних кілометрів зумовив стійкість життя Великого Трипілля, хоч за цей час з нього могли вийти якісь незадоволені чимось групи (автор активно шукає докази того, що хетти і шумери були прикладом подібних груп); 19) благополуччя Великого Трипілля було знівечене грандіозним вибухом вулкану Санторін в Егейському морі. Стратосферні хмари пилу пішли переважно на схід, тому зникло Сонце за цією завісою, різко похолодало аж до зими серед літа; 20) все населення Східного Великого Трипілля спалило ферми (Аркаїм і багато інших) і через азійські степи, лишаючи по собі генетичний слід чоловічої «слов'янської» ДНК-гаплогрупи R1a1a, рушило у бік Індійського океану; 21) в Індії вони відомі як «арії», які зумовили дуже швидкий культурний і технологічний прогрес (санскрит, письмо, винахід булатної сталі, організація стійкого суспільного устрою і т.д.); 22) на теренах Персії й ще дальших вони залишили значні сліди, зокрема, зумовили появу Авести, що стала витоком усіх великих і старих близькосхідних монотеїстичних релігій (про деструктивні явища згадувати не будемо); 23) "західні" великотрипільці частково лишилися на місці, а чимало їх зі зброєю пішли на Захід з обох боків дуги Карпат. Чоловічі гени анатолійських землеробів занепали й були досить швидко замінені на слов'янські; 24) південний потік зупинила Адріатика і Альпи, а західний найімовірніше був припинений на межі Ельби свідомо з причин, які автор не бажає проголошувати публічно; 25) з того часу настала майже повна стабілізація мовної і генетичної карти більшої частини Європи (за винятком смуги степів, де наші пращури зазнали багатьох атак, але не змогли ліквідувати всі нещастя навіть через спорудження Змієвих валів чи іншими засобами).

Наближаючись до закінчення, вкажемо, що нещодавно вчені Заходу з використанням нових засобів і методів досліджували сюжети казок для майже всіх індоєвропейських мов. На їхню думку найдавнішою з групи універсальних виявилася казка на тему металургійних технологій - "Коваль і чорт". Як і слід було очікувати з усього викладеного вище.

Узагальнюючи наші нооісторичні і ноонаукові пошуки, вкажемо на те, що не з Античної Греції чи «глиняно-плиткової» Месопотамії людство отримало прекрасні засади всієї індоєвропейської культури. Перше значне «одуховлення» індоєвропейського світу формувалося тисячі років уздовж дуги Анатолія, Трипілля-1 і Велике Трипілля. Воно було вимушено перерване та збурене через безприкладний вибух вулкану Санторін.

У даний момент завдяки появі десятків ноотермінів цілком спонтанно і незалежно від урядів та академій наук з Києва та України йде процес другого одуховлення всього людства. Молоді науковці завдяки Інтернету звертають увагу на ноолексикон і ноонауки й використовують ці ідеї в своїх наукових працях. Зі свого боку, автор в липні 2014 р. віднайшов шлях для порятунку людства від повної загибелі [2], а нещодавно у співавторстві з Ю.Корсаком виклав головні позиції теорії про «два українських одуховлення людства» [2].

Література

1. Корсак К.В., Корсак Ю.К. Свідоцтво на реєстрацію авторського права на твір «Нооглосарій (нооенциклопедія)». №55840. 30.07.2014 р. - К.: Державна служба інтелектуальної власності України, 2014
2. Корсак К.В. Ноофутурологія XXI века: условия спасения популяции Homo Sapiens Sapiens // RELGA. - 2015. - №1 [289] 25.01. (URL: www.relga.ru)

3. Корсак К.В., Корсак Ю.К. Нооісторія і ноонауки про можливість другого українського одуховлення світу // Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії: Збірник наукових праць. – Вип. 69. – С. 112-119 (URL: <http://vestnikzgia.com.ua/article/view/102113>)